

De Club van Duizend Vijfentwintig

De Club van Duizend Vijfentwintig

Herman Frans van der Knaap

tekeningen:
Carina van den Heerik

Schrijver: Herman Frans van der Knaap

Tekeningen: Carina van den Heerik

ISBN: 9789464359046

© Herman Frans van der Knaap

Inhoudsopgave

1. Fleur
2. Lodewijk
3. De laatste schooldag
4. Hiphop
5. Lucy
6. Het Reuzenpantoffeldiertje
7. Lucy komt logeren
8. Een knetterharde scheet
9. Het plan van aanpak
10. Piepkleine loodzware tassen
11. Het grote avontuur begint
12. De mierenheuvel
13. Gevangen
14. Spinet
15. Enge winkeltjes
16. Het geheime wapen
17. De ontsnapping
18. Het verhaal van Spinet
19. Het Takkenbos
20. Het Leugenbos
21. Bijenstad
22. Ontvangst op het paleis
23. De bij-eenkomst
24. De suikerspinnen

25. De roze wolk
26. Twee lichtjes
27. Het weerzien
28. Feest!
29. De terugreis
30. Punt!
31. Vrienden voor altijd

1. Fleur

Diep verscholen in het bos, in de holte van een grote boom, is de basisschool voor lieveheersbeestjes.

Het is speelkwartier.

Op het schoolplein staat een groepje lieveheersbeestjes bij elkaar.

Ze roddelen.

Dat doen ze graag, deze lieveheersbeestjes, ze roddelen het liefst de hele dag.

Meestal over Fleur.

Ze steken hun snuiten bij elkaar en fluisteren: wat een raar beestje hè, die Fleur. Ze is niet mooi rood met zwarte stippen net als wij, maar zwart met gele stippen. Nou, zegt er eentje, het zijn niet eens stippen, het zijn lelijke vlekken. Ze zit wel bij ons in de klas, maar ze hoort eigenlijk helemaal niet bij ons, zegt weer een ander.

Ze praten zachtjes, maar toch expres zo dat Fleur het allemaal net kan horen.

Fleur neemt zich steeds voor om zich er niets van aan te trekken, maar dat lukt niet zo goed.

Ze voelt zich eenzaam en verdrietig.

2. Lodewijk

Als de school afgelopen is, gaat Fleur alleen door het bos naar huis, er is nooit iemand die gezellig met haar mee wil lopen.

Ze had helemaal geen trek in haar boterhammetjes met luizenpasta vandaag, ze heeft ze weggegooid, maar nu ze onderweg is naar huis heeft ze toch wel honger gekregen.

Ineens ziet ze een luis lopen! Een lekkere vette groene bladluis.

Daar hoeft ze niet lang over na te denken! Ze rent naar de luis toe en hap-slik-weg is-ie.

Nu haar maag gevuld is, voelt ze zich gelukkig een heel klein beetje beter, maar echt blij is Fleur nog steeds niet.

Ze loopt verder, met haar kop omlaag, dan ziet tenminste niemand me, denkt ze, ze vinden me toch allemaal lelijk.

Ineens botst ze tegen iets groots en donkers aan. Ze kijkt verschrikt omhoog en ziet nu pas wat het is. Een hele grote bruine kever met een hoorn op zijn neus!

Hé, kijk eens uit jij, waar je loopt!

O sorry hoor, zegt Fleur, ik had u niet gezien, wel een beetje dom van me, want u bent wel tien keer zo groot als ik.

Nou, tien keer, broemt de kever, is dat niet een beetje overdreven?

Nee hoor, dat is helemaal niet overdreven. Wat hebt u trouwens een gevaarlijke stekel op uw neus. Wat bent u eigenlijk voor iets?

Ik ben Lodewijk, de neushoornkever. En iedereen is bang voor me, let maar eens op: BOE!

Boe? vraagt Fleur. Wat bedoelt u met boe?

Nou, dan moet jij schrikken en heel hard wegrennen. Omdat je heel bang voor me bent.

Maar ik ben helemaal niet bang voor u, ik vind u eigenlijk wel grappig.

Is dat zo? vraagt de neushoornkever. Dat heeft nog nooit iemand tegen me gezegd. Maar wat heb jij eigenlijk hier in het bos te zoeken?

Ik kom uit school en ik ben op weg naar huis.

En je bent alleen, zie ik, net als ik.

Ja, zegt Fleur, ik heb geen vriendjes, hebt u ook geen vriendjes?

Nee, zegt de neushoornkever, iedereen die me ziet, gaat er altijd meteen vandoor, terwijl ik toch echt geen vlieg kwaad doe.

U eet toch vast wel eens een vlieg? vraagt Fleur ongelovig.

Nee hoor, als ik iets niet lust, dan zijn het wel vliegen. Maar: waarom heb jij eigenlijk geen vrienden?

Omdat iedereen op school me lelijk vindt.

Jij lelijk? Wat een onzin, ik vind jou juist heel mooi.

Fleur bloost, haar gele stippen kleuren een beetje oranje.

Dank u wel, meneer de neushoornkever.

De kever wrijft nadenkend met zijn voorpoot over zijn hoorn.

Luister eens, eh... hoe heet je eigenlijk?

Ik heet Fleur.

Goed, luister eens Fleur... als jij en ik nu eens vrienden worden, lijkt je dat wat? Ik vind het af en toe best saai in mijn eentje.

Fleurs hart maakt een sprongetje: hoort ze het goed?

Heel graag, meneer de neushoornkever, zegt ze zachtjes.

Mooi, dan is dat geregeld, en vanaf nu ben ik voor jou geen meneer meer, maar Lodewijk.

Fleur voelt zich helemaal vrolijk worden: ze heeft een vriendje!

Klim maar op mijn kop, zegt Lodewijk, ik breng je wel even thuis.

En weet je wat? Morgenochtend haal ik je weer op en vlieg ik je naar school. Dan zal ik die pestkoppen daar eens even goed laten schrikken.

Lodewijk zakt door zijn voorste knieën, zodat Fleur op zijn kop kan klimmen.

Ze slaat haar voorpootjes om zijn hoorn.

Hou je maar goed vast, daar gaan we!

Lodewijk slaat zijn enorme vleugels uit en samen stijgen ze op.

Steeds hoger, en hoger en hoger... Fleur kan zelf ook wel een beetje vliegen, maar zo hoog is ze nog nooit geweest.

In een mum van tijd zijn ze bij Fleurs huis.

Lodewijk zet haar voor de deur af. Tot morgenvroeg! zegt hij. En weg is hij alweer.

Fleur huppelt naar binnen.

Zozo, zegt haar moeder, hoe kom jij zo vrolijk?

Nou nou, zegt haar vader, hoe kom jij zo vrolijk?

Ik heb een vriendje! roept Fleur.

O, wat voor vriendje?

Nou, hij is heel groot en sterk en morgen brengt hij me naar school.

Ja maar jij mag niet zomaar met vreemden meegaan, zegt Fleurs moeder.

Ja, maar dit is geen vreemde, dit is een echt vriendje. Fleur durft niet te zeggen hoe groot hij is en hoe gevaarlijk hij eruitziet met die grote hoorn op zijn neus. Dan mag het natuurlijk helemaal niet meer. Haar moeder denkt na. Nou, toe dan maar, zegt ze, als je maar voorzichtig bent.

Nou, toe dan maar, zegt vader, als je maar voorzichtig bent.

Gelukkig, denkt Fleur, dat hij mama altijd napraat.

Fleur slaapt heerlijk die nacht. Ze droomt dat ze samen met Lodewijk de hele wereld overvliegt.

3. De laatste schooldag

De volgende ochtend wacht Fleur vol spanning bij de voordeur. Ze heeft haar rugzak al om.

Wat is hij laat, ze wordt een beetje zenuwachtig. Straks is hij haar vergeten. Of hij heeft haar misschien wel voor de gek gehouden. Maar ineens hoort ze een zoemend geluid buiten, steeds harder en harder. Ze doet gauw de deur open en ja hoor: op dat moment landt Lodewijk in de tuin.

Dag papa, dag mama, ik ga naar school!

Haar vader en moeder horen niets, ze slapen nog.

Gelukkig maar, denkt Fleur, ze zouden alleen maar heel erg schrikken als ze Lodewijk zagen. Ze trekt de deur achter zich dicht.

Goedemorgen Lodewijk, zijn we nou niet te laat?

Welnee, lacht Lodewijk, terwijl Fleur op zijn kop klimt.

Hou je vast!

Ze stijgen op en met hoge snelheid gaan ze ervandoor...

Kijk nou, daar is de school al!

Lodewijk mindert vaart en ze blijven zweven boven het schoolplein.

Fleur kijkt langs de hoorn van Lodewijk naar beneden.

Het plein staat vol met lieveheersbeestjes, ze kijken allemaal omhoog. Kijk nou, wat is dat nou voor een eng beest? roept er eentje. Help! Hij komt naar beneden, roept een ander.

In paniek rennen ze allemaal naar binnen, de klas in.

Wat is er aan de hand? roept juffrouw Stipt verschrikt. Jullie zijn zeker vijf minuten te vroeg.

Kom gauw kijken juf! Ze rennen allemaal naar het raam. Daar zien ze het enge beest landen. Allemaal binnenblijven! roept de juf. Dit is een levensgevaarlijke neushoornkever.

Alle lieveheersbeestjes worden bleek om hun neus.

Kijk nou, roept er een: dat is Fleur!

Ze zien allemaal tot hun grote verbazing hoe Fleur van het monster afklimt. Dan stijgt het beest weer op. Ze zien Fleur zwaaien en horen haar roepen: dag Lodewijk, tot vanmiddag!

Even later stapt Fleur de klas in. Ze staren haar allemaal aan.

Is er iets? vraagt Fleur.

Juf Stipt is de eerste die iets zegt. Vertel jij maar eens wat hier net gebeurd is, zegt ze zo streng mogelijk, maar haar stem bibbert een beetje.

Nou gewoon, zegt Fleur, mijn vriendje heeft me naar school gebracht, mag dat soms niet?

Daar weet de juf niets op te zeggen. Kom, pak allemaal je schrift, we gaan aan het werk, zegt ze dan tenslotte maar.

Tot aan de pauze blijft het heel stil in de klas. Iedereen kijkt met een schuin oog naar Fleur, het lijkt net of ze een beetje bang voor haar zijn. In het speelkwartier klitten alle rode lieveheersbeestjes weer bij elkaar. Maar niet om over Fleur te roddelen deze keer.

Wie durft er op haar af te stappen?

Uiteindelijk schuifelen drie lieveheersbeestjes pootje voor pootje voorzichtig naar Fleur toe.

Hoi Fleur, zegt de eerste, met een zo lief mogelijk stemmetje.

Wat ben jij stoer, Fleur, zegt de tweede.

Wij zijn heel trots hoor, zegt de derde, dat jij ons vriendinnetje bent.

Jullie vriendinnetje? vraagt Fleur, daar weet ik niks van, ik ben toch veel te lelijk om jullie vriendinnetje te zijn?

Nee hoor, zeggen ze alledrie tegelijk, wij vinden jou juist heel mooi en bijzonder.

Ze draaien zich om naar de groep: ja toch?

Ja! roepen de andere lieveheersbeestjes in koor: Fleur is heel apart, zo mooi zwart met gele stippen!

Fleur hoort het allemaal maar aan, ze snapt heus wel dat haar klasgenootjes maar wat zeggen, omdat ze haar ineens interessant vinden vanwege haar stoere vriend.

Ik moet er eens over nadenken of ik jullie vriendinnetje wel wil zijn, zegt ze, ik heb nu een hele leuke vriend en misschien heb ik daar wel genoeg aan.

Het speelkwartier is voorbij. Iedereen wil ineens naast Fleur zitten.

Nee hoor, zegt Fleur, ik zit net zo lief alleen, dat ben ik gewend.

Lekker bij het raam, dan kan ik straks mijn vriendje zien aankomen.

Als de school uit is gegaan wacht Fleur zenuwachtig, met haar rugzak om, op het schoolplein. De andere lieveheersbeestjes kijken van een afstandje toe.

Ja hoor, daar komt hij al, vanuit de lucht daalt hij neer met zijn grote zoemende vleugels. Zijn neushoorn glimt in de zon. Hij landt vlak naast Fleur.

Hoi Fleur, ga je mee? Klim maar gauw op mijn kop en denk erom hè, goed vasthouden.

Fleur slaat weer haar voorpootjes om de mooie gladde hoorn en ze stijgen op.

De lieveheersbeestjes op het schoolplein kleuren een beetje groen van jaloezie. Ze zwaaien om het hardst naar Fleur. Dag Fleur, dag vriendinnetje! Tot na de vakantie!

O ja natuurlijk, dat is waar ook, dit was de laatste schooldag, morgen begint de zomervakantie. Eigenlijk best een beetje jammer nu. Fleur zwaait niet terug naar haar klasgenootjes, ze houdt zich stevig aan de hoorn vast. Ze vliegen heerlijk door de lucht, de wind zoekt zachtjes door haar voelsprietten.

Wil je een stukje omvliegen Lodewijk... ik wil nog lang niet naar huis.

Natuurlijk, zegt Lodewijk, dat doen we.

Fleur doet haar ogen dicht, nog nooit heeft ze zich zo gelukkig gevoeld.

4. Hiphop

De zomervakantie is begonnen!

Fleur en Lodewijk wandelen samen in het bos. Fleur moet hard doorlopen om hem bij te houden.

Hèhè, hijgt ze, nou begin ik wel een beetje moe te worden.

Hier, pak m'n linker voorpoot maar vast. Met een grote zwaai zwiept hij Fleur omhoog en daar zit ze weer, op Lodewijks kop, achter de grote hoorn.

Zo beter?

Ja, heerlijk, zucht Fleur en ze slaat haar voorpootjes weer om de hoorn heen.

En zo lopen ze verder.

Stil eens, zegt Lodewijk, hoor jij dat ook? Hij stopt. Fleur spitst haar oren.

Brrrrrr, brrrrrr, klinkt het heel zachtjes.

Ja, zegt Fleur, ik hoor het, het klinkt een beetje zielig.

Ze lopen in de richting van het geluid, het klinkt steeds harder nu, steeds dichterbij.

Opeens zien ze wat bewegen tussen de bladeren. Er komt een kop tevoorschijn. En dan een lijf, een heel lang roodbruin lijf.

Ik vind dit een beetje eng, zegt Fleur, ze klemt zich stevig vast aan de hoorn.

Gelukkig is Lodewijk helemaal niet bang. Ik geloof dat ik al zie wat voor dier dit is, zegt hij.

Een slang, piept Fleur, een enge gevaarlijke slang!

Welnee, zegt Lodewijk, kijk eens goed, heeft een slang pootjes?

Eh... nee, een slang heeft geen pootjes.

Nou dan, en hoeveel pootjes zie jij hier?

Fleur begint ijverig te tellen, maar de pootjes bewegen zo snel dat ze steeds de tel kwijtraakt. Zelf heeft ze er maar zes, net als Lodewijk, dat is nogal makkelijk, maar dit... dit lijken wel duizend pootjes! roept ze.

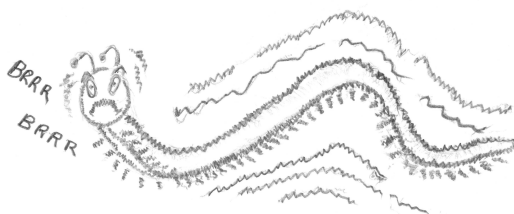
Brrrr, riep je mij? zegt het lange dier.

Fleur schrikt ervan. Eh... nee, niet dat ik weet. Of wacht eens even, ik geloof dat ik het snap: u bent een echte duizendpoot!

Ja, brrrr, dat heb je goed gezien, jongedame.

Wow, ik heb nog nooit een duizendpoot in het echt gezien. Maar waarom zegt u eigenlijk steeds brrrr?

Omdat ik hele kkkkoude voeten heb, brrrr...

Ach, zegt Fleur, wat vervelend nou, mag ik eens voelen? Ze is al lang over haar schrik heen en laat zich van Lodewijks kop op de grond glijden.

De duizendpoot steekt een stuk of dertig pootjes uit.

Fleur voelt aan een paar pootjes. Poehee, dat lijken wel ijsklompen! Zijn ze alle duizend zo koud?

De duizendpoot kijkt verdrietig en knikt. Koude voetjes, dat zit bij ons in de familie, jongedame, niks aan te doen.

Fleur krijgt medelijden met hem. Ze kijkt op naar haar grote vriend: weet jij misschien hoe we die arme duizendpoot kunnen helpen?

Ogenblik... zegt Lodewijk. Hij sluit zijn ogen, er ontstaat een diepe denkrimpel rond zijn hoorn.

Vuurvliegjes, zegt hij langzaam, als hij zijn ogen weer open doet.

Fleur en de duizendpoot kijken hem vragend aan: vuurvliegjes?

Ik heb wel eens gehoord dat die een soort heteluchtverwarming aan boord hebben, legt Lodewijk uit. Wie weet, misschien kunnen ze wel koude voeten opwarmen. Vuurvliegjes zijn over het algemeen erg behulpzaam, alleen... ze zijn erg moeilijk te vinden.

Nou, dat is toch geen probleem, zegt Fleur, dan helpen wij meneer de duizendpoot toch gewoon met zoeken? Hoeveel vuurvliegjes denk jij dat er nodig zijn, Lodewijk?

Dan gebeurt er iets vreemds...

Een paar pootjes in het midden van de duizendpoot beginnen danspasjes te maken, al gauw gaan de pootjes aan de voorkant meedoen, dan die aan de achterkant.